

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 961/2023
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Маринковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Симоновић, адвокат из ..., као правних следбеника сада покојне тужиле ГГ из ..., против тужене Републике Србије, Министарства привреде – Агенције за вођење спорова у потупку приватизације са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из Београда, ради накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1360/2017 од 19.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1360/2017 од 19.05.2017. године у делу става првог изреке, којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1942/16 од 18.12.2016. године у ставовима четвртом и деветом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1360/2017 од 19.05.2017. године, у делу става првог изреке, којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1942/16 од 18.12.2016. године у ставовима четвртом и деветом изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1360/2017 од 19.05.2017. године, одбијене су жалбе тужилаца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1942/16 од 08.12.2016. године, између осталог, у ставу четвртом изреке, којим је тужена обавезана да сада покојној тужилји ГГ на име накнаде штете по основу неисплаћених регреса за 2009. – 2012. годину исплати ближе означене износе са каматом, у ставу деветом изреке којим је одбијен противтужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ исплаћене отпремнине од 860.180,00 динара, чије враћање је наложено ставом осмим изреке, за временски период од 01.09.2009. године до 28.01.2016. године.

Против наведеног дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да Врховни касациони суд о ревизији одлучи по члану 404. ЗПП као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом у побијаном делу одлучено је о праву тужиље на накнаду штете у висини припадајућег регреса за коришћење годишњег одмора, као последици незаконите одлуке послодавца о отказу уговора о раду по члану 191. Закона о раду. Одбијен је противтужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ исплаћене отпремнине приликом незаконитог отказивања уговора о раду, који износ је тужиља обавезана да врати као последицу поништаја отказа, за временски период од времена пријема новца до подношења противтужбе, из разлога што је тек подношењем противтужбе наступила несавесност тужиље.

Одлуке нижестепених судова не одступају од судске праксе у примени права у поступцима за накнаду штете, која је последица незаконитог отказа у спорном временском периоду у коме је важио Закон о раду у тексту садржаном у „Службеном гласнику РС“ бр. 24/05 ... 54/09. Тужена уз ревизију не прилаже правноснажне одлуке као доказ о неједнаком поступању у сличним, односно битно истоврсним ситуацијама, што би налагало обавезу уједначавања судске праксе. Не постоји ни правно питање од општег интереса, нити правно питање у интересу равноправности грађана, па је одлука у ставу првом изреке донета на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП и нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, у којима се захтев односи на новчану исплату, за дозвољеност ревизије меродаван је општи законски режим за имовинскоправне спорове.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је дана 27.01.2015. године, вредност предмета спора је у складу са чланом 28. Закона о парничном поступку (вредност главног захтева) износи 63.756,89 динара, па је одлука у ставу другом изреке донета на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**